

Sygn. akt IIK 97/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Mrągowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Raszkievicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewelina Rabuczevska

w obecności prokuratora Prok. Rej. Ewy Nowickiej

po rozpoznaniu dnia 08/08/2017, 04/10/2017, 11/01/2018, 20/02/2018, 23/05/2018, r. sprawy

I. Z. córki A. i T. z domu A.,

ur. (...) w W.,

oskarżonej o to, że:

W okresie od 19 maja do 24 czerwca 2016 roku w M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła właścicieli pensjonatu (...), A. i M. K. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 6.743,61 złotych, w ten sposób, że wprowadziła ich w błąd, co do zamiaru zapłaty za usługę hotelową w postaci noclegów z wyżywieniem dla dwóch osób, przez co uzyskała usługę hotelową w pensjonacie (...) w postaci noclegów z wyżywieniem dla dwóch osób na łączną kwotę 6.743,61 złotych, na szkodę A. i M. K., przy czym zarzucanego jej czynu dopuściła się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

ORZĘKA :

I. Oskarżoną **I. Z.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. J. K. kwotę 929,88 złotych, w tym kwotę 173,88 podatku VAT, tytułem wynagrodzenia;

III. Koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Oskarżona I. Z. jest mieszkanką W.. W przeszłości była wielokrotnie karana za występki oszustwa. (dowód: k 87-88)

W maju 2016 roku oskarżona była w związku ze świadkiem P. P. (1). Oskarżona z ww. pierwszy pobyt w hotelu pokrzywdzonych spędziła w okolicach początku maja 2016 roku . Pobyt trwał kilka dni i za pobyt oraz usługi oskarżona i ww. świadek zapłacili pokrzywdzonym. W trakcie pobytu pomiędzy oskarżoną , P. P. (1) a pokrzywdzonymi zawiązała się nić przyjacielska i obie pary nawiązały relacje towarzyskie. Pokrzywdzeni m.in. pomagali obojgu, w różny sposób, w poszukiwaniu nieruchomości na M.. Oskarżona i P. P. (2) prezentowali się w ich oczach jako osoby mające duży dostęp do środków finansowych. Ponownie , po dokonanej rezerwacji, oskarżona i P. P. (1) przyjechali do hotelu pokrzywdzonych w M., w dniu 19 maja 2016 roku. Na ww. pobyt I. Z. i P. P. (1) zabrali gotówkę. I. Z. mianowicie przeznaczyła kwotę 10000 złotych, którą zabrała ze sobą. W trakcie pobytu oboje korzystali z płatnych atrakcji

turystycznych oferowanych przez miejscowy kurort. W trakcie pobytu w hotelu opłacali rachunki gotówkowe za usługi hotelowe i gastronomiczne. Nie zostały przez nich opłacone dwa ostatnie rachunki na kwotę 189 zł i 90 zł. Początkowo oskarżona i P. P. (1) zamieszkali w pokoju hotelowym z dzienną stawką 150 złotych za pobyt. Następnie zmienili miejsce pobytu, z uwagi na przyjazd matki P. P. (1) z dzieckiem świadka, z pokoju hotelowego na domek campingowy, z dzienną stawką 350 złotych. Ww. domek zajmowali przez okres 7 dni. Faktycznie w M. oskarżona i P. P. (1) przebywali od 19 maja do 10 czerwca 2016 roku. Oskarżona i P. P. (1) wydali pieniądze przeznaczone na pobyt i nie uzyskali dodatkowej oczekiwanej kwoty pieniędzy. W dniu wyjazdu kontaktowali się z pokrzywdzonymi zobowiązując się do zapłaty za pobyt w hotelu. Oskarżona m.in. . składała im takie zapewnienie ustnie i telefonicznie. W dniu wyjazdu oskarżona i P. P. (1) pozostawili rzeczy w pokoju hotelowym i oświadczyli pokrzywdzonym, że do pokoju powrócą. Strony w tym czasie były już na zażyłej stopie towarzyskiej. Oskarżona w dniu wyjazdu nie otrzymała oczekiwanej kwoty pieniędzy gdyż przywieziono jej kwotę ok. 1500 złotych. Po wyjeździe tak P. P. (1) jak i I. Z. utrzymywali kontakt telefoniczny z pokrzywdzonymi. Oskarżona miała zakupić na konto pobytu pokrzywdzonym towar do hotelu. W dniu 23 06 2016 pokrzywdzeni udali się pod adres oskarżonej w miejscowości W.. Okoliczności jakie tam zastali nie pokrywały się z deklaracjami oskarżonej. Po powrocie następnego dnia A. K. (1) wystawił fakturę na nazwisko i adres P. P. (1) . W fakturze zaznaczył pobyt dwóch osób i czas pobytu od 19 05 do 24 06 2016. Natomiast w dniu 23 06 2016 roku oskarżona przelała na konto pokrzywdzonych kwotę 300 złotych z tytułem raty za pobyt. Kolejno pokrzywdzeni udawali się do prawnika, który w ich imieniu na adres P. P. (3) wysyłał wezwania do zapłaty. Podczas kolejnego pobytu w miejscowości W. pokrzywdzeni udali się do Sądu Rejonowego gdzie od tamtejszego kuratora uzyskali radę by sprawę I. Z. zgłosić organom ścigania. Ta okoliczność zmotywowała pokrzywdzonych do decyzji o sposobie odzyskania długu bezpośrednio od oskarżonej i na drodze postępowania karnego a nie cywilnego.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań złożonych na rozprawie przez A. K. (2) k. 209- 210 oraz uzupełniająco k 175- 177, oraz ujawnionych na k 38-39 , kolejno złożonych na rozprawie przez M. K. na k 208- 209 i uzupełniająco na k 173-175 oraz ujawnionych na k 2-5, w części zeznań P. P. (1) k 177 – 178, G. P. k 178-9, R. K. k 210 – 211, wyjaśnień oskarżonej , dowodów z dokumentów : k 215 – przelew , 214- faktura, dowodów wnioskowanych aktem oskarżenia ujawnionych na k 289.

Oskarżona I. Z. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że nie miała zamiaru dokonania oszustwa. Rozliczenia za pobyt miał dokonać również P. P. (2), który gościł w trakcie pobytu swoją matkę i dziecko. Oświadczyła, że z jej strony niedopłata za pobyt wynosiła 300 złotych, którą uiściła w dniu 23 06 2016 roku przekazem na konto pokrzywdzonych. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w tym tylko zakresie jej oświadczenia, że nie popełniła przestępstwa oszustwa .

Na wstępie, przed analizą materiału dowodowego Sąd orzekający przytacza te tezy judykatów , które były wyznacznikiem kierunku jego wnioskowania w niniejszej sprawie. Mianowicie w wyroku SN z dnia 23 04 1981 III KR 63/81 niepulik. (cyt. za Komentarz B. 1999 str. 286. B. M.) Sąd wskazuje, że postępowanie karne nie jest właściwe do interpretacji i oceny realizacji umowy cywilnoprawnej , chyba że w toku realizacji umowy doszło do popełnienia czynu przestępczego. Kolejno wyroku SA w Rzeszowie (publik tamże str. 208) wskazującego na celowościowy charakter czynu z art. 286§1 kk, z poprzedzającym go zamiarem bezpośrednim i działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Kolejno, wyroku SN z dnia 20 02 1974 r wskazujący, że tak cel działania jaki sposób w dokonaniu oszustwa musi być objęty zamiarem bezpośrednim . Z kolei w zakresie interpretacji zachowań wskazujących na ocenę ich jako działania z zamiarem bezpośrednim należy przywołać wyrok SN z dnia 17 07 1980 r. II KR 73/80 nakazujący ich kompleksową ocenę a nie kierowanie się li tylko brakiem rozliczenia umowy .

Przechodząc do oceny materiału dowodowego . Umowa pobytu w hotelu była umową ustną i dla jej interpretacji konieczne jest przeprowadzenie dowodów na okoliczność interpretacji i zakresu wykonania umowy. Przede wszystkim z zeznań pokrzywdzonych wynika, że ostatecznie nie wiedzieli kto jest adresatem ich roszczenia. Czy oskarżona , czy P. P. (1) czy też solidarnie oboje wyżej wymienieni. Wynika to wprost z zeznań A. K. (2) z k. 209 i w konsekwencji zeznań M. K. z k 208 . M. K. ostatecznie wystawił fakturę zapłaty na imię P. P. (1) oraz wezwania do zapłaty wysyłane były na adres tegoż świadka. Zeznania P. P. (1), że płatność za pobyt miała pokryć jedynie I. Z. nie ma pokrycia w faktach, gdyż ostatecznie ten świadek oświadczył pokrzywdzonym, że zapłaci połowę kwoty od niego żądanej. Kolejno, pomiędzy

oskarżoną a P. P. (1) istnieje spór co do wysokości zapłaty pomiędzy nimi, zwłaszcza, że uczestnikiem pobytu była również matka świadka i jego dziecko. Ta okoliczność z punktu widzenia interesów cywilistycznych pokrzywdzonych nie ma dla nich znaczenia lecz w ocenie sądu ma znaczenie dla oceny prawnokarnej odpowiedzialności oskarżonej. Przełożyć powyższe można na oświadczenie pokrzywdzonej z k 209, z którego wynika, że ich działania skierowane były, co jest zrozumiałe, na ... „, szukaliśmy rozwiązania. Jakby nas ktoś poradził, żeby złożyć pozew cywilny to pewnie byśmy to zrobili „, (k 209). Decyzja pokrzywdzonych z września 2016 roku o złożeniu zawiadomienia o przestępstwie była konsekwencją wizyty w zespole kuratorskim w Sądzie w Wołominie i rozmowie z kuratorem I. Z.. Pokrzywdzeni swoje roszczenie wówczas skierowali na drogę postępowania karnego przeciwko I. Z. a nie na drogę postępowania cywilnego przeciwko P. P. (1) czy też I. Z.. Kolejną kwestią dotyczącą interpretacji samej umowy jest wysokość zobowiązania. Wystawiana faktura opiewa na kwotę 6743,61zł. I. Z. kwestionuje wysokość ww. kwoty twierdząc, że ze swej strony wykonała umowę. Także pokrzywdzona A. K. (2) ostatecznie na karcie 209 mówi o kwocie o 2100 złotych mniejszej niż wystawiona faktura z 26.06.2016 roku. Ostatecznie wskazać należy, że w interpretacji umowy od strony cywilnoprawnej wymagane muszą być ustalenia kto jest jej dłużnikiem, jej treść oraz zakres wykonania umowy.

Przechodząc do oceny prawnokarnej w ocenie sądu brak jest możliwości przypisania zamiaru bezpośredniego popełnienia przestępstwa oszustwa oskarżonej. Pomijając nawet wyżej wymienione wątpliwości natury cywilnej w interpretacji treści umowy i jej zakresu wykonania wskazać należy na następujące okoliczności. Mianowicie mimo deklaratywnej oceny pokrzywdzonych na k 176, że na ich szkodę oskarżona dokonała oszustwa to na kartach k 177 zeznawali, że oskarżona i P. P. (1) opłacali za pobyt pierwszy i za usługi pobytu drugiego gotówką na konto pokrzywdzonych. Podobnie zeznaje A. K. (2) na k 209, która podaje wprost o „szastaniu pieniędzmi„ do chwili „az im się nie skończyły„. Z tymi zeznaniami korespondują zeznania P. P. (1), z których wynika, że na pobyt w M. I. Z. miała przeznaczyć 10000 złotych i te pieniądze w trakcie pobytu zostały przez nich wydane. Kolejną okolicznością deklaracji chęci rozliczeń tak oskarżonej jak i P. P. (1) wynikają wprost z zeznań wszystkich przytoczonych wyżej świadków tak pokrzywdzonych jak i P. P. (1). Także okoliczność przywozu do M. pieniędzy i oczekiwań z tym związanych I. Z. i P. P. (1) (k 178, P. P., k. 209 M. K., A. K. (2) k 209) są wykazane dowodami, którym Sąd dał wiarę.

Zasadniczo zeznania G. K. jak i K. K. nie wnoszą istotnych okoliczności odnośnie zarzutu z aktu oskarżenia. Sam fakt kryminalnej przeszłości oskarżonej jest poszlaką, natomiast w niniejszej sprawie Sąd ocenia dowody i interpretuje fakty związane z konkretnym zdarzeniem. Powyższy wyrok nie rozstrzyga o odpowiedzialności cywilnoprawnej w tym o ewentualnej wysokości roszczeń czy osobach dłużników.

Ocena prawnokarna czynu oskarżonej jest zatem inna niż ocena oskarżycieli. Wskazuje ona na to, że nie można przypisać jej przestępstwa oszustwa, gdyż istota tego czynu polega na umyślności z poprzedzającym go zamiarem bezpośrednim a także działanie musi być celowe w kierunku osiągnięcia korzyści majątkowej. Takich działań z zamiarem bezpośrednim oskarżyciel, w ocenie Sądu orzekającego, oskarżonej nie udowodnił.

Odnośnie ewentualnej kwalifikacji czynu z art.121§2 kw Sąd zajmuje stanowisko zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą o kwalifikacji wyłudzeń mieszkania w hotelu, które należy kwalifikować na podstawie art. 286§1 kk.

Mając powyższe na uwadze uniewinniono oskarżoną. Koszty procesu ponosi Skarb Państwa.